

## עפ"ת 72876/07/23 - אופיר דמרמרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 72876-07-23 דמרמרי נ' מדינת ישראל  
תיק חיצוני: 90522750786

|       |                                       |
|-------|---------------------------------------|
| לפני  | כב' השופט עמית י' צלקובניק            |
| מערער | אופיר דמרמרי ע"י ב"כ עוה"ד דוד גולן   |
| נגד   |                                       |
| משיבה | מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל אייזן |

### פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט ע' בר) בהמ"ש 3431-06-23 מיום 8.7.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 8.6.23 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, שעניינה נהיגת רכב פרטי ביום 3.12.21 בדרך עירונית, בצומת הרצל ויצמן בגדרה, במהירות של 81 קמ"ש העולה על המהירות המרבית המותרת של 50 קמ"ש.

על פי הודעת הקנס המועד האחרון לתשלום הקנס בסך של 1500 ₪ חל ביום 11.5.22. הקנס שולם ביום 9.3.22.

המערער טען בבקשתו כי אמו, סיגל דמרמרי, שילמה את הקנס כמעשה "שגרה"; מהבקשה עולה בנוסף, כי לדברי המערער "מיד לאחר תשלום הדוח" על ידי האם, ערך ברור עם חברו הטוב, אלירן יונה, והתברר לו כי מי שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה היה אלירן; רק לאחרונה נודע לו על השתתפות אמצעי תיקון על ידי משרד הרישוי גם בשל הדוח האמור, ובשל כך פנה רק עתה בבקשתו להישפט; עוד נטען כי חלה טעות וכי המהירות המותרת לנהיגה במקום היא 70 קמ"ש, ולמצער מהירות זו נקבעה לאחר מועד ביצוע העבירה, ויש בכך כדי להשליך על גובה הקנס וקביעת ניקוד. בנסיבות אלה נטען כי ייגרם למערער עיוות דין אם העבירה תיזקף לחובתו. (לבקשת המערער צורפו תצהירי המערער והגב' דמרמרי מיום 24.4.23 ושל אלירן יונה מיום 15.5.23).

בהחלטת בית משפט קמא נקבע כי בהתאם לסעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן - **חסד"פ**) יחשב תשלומו של דוח כהודאה באשמה, הרשעה ונשיאה בעונש, וכי חל עיקרון סופיות הדיון, ורק לעתים נדירות ניתנת הארכת מועד להישפט בגין דוח ששולם; עוד צוין כי הטענה שהדוח שולם על ידי אחר, אינה מסירה מאחריות המערער. בית משפט קבע בנוסף כי תצהירו של אלירן הוא תצהיר סתמי, "**מבלי שעולה מהתצהיר באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד האחר זוכר את האירוע שהתרחש זמן רב לפני הגשת התצהיר, אף הוא אין בו כדי לבסס טענת עיוות דין המצדיקה ביטול פסק דין**", וכי הטענה בדבר אמצעי התיקון אינה עומדת במסגרת השיקולים אם להיענות לבקשה להארכת מועד להישפט. עוד מצביע בית המשפט קמא על השיהוי הניכר בהגשת הבקשה - כשנה ושלושה חודשים לאחר תשלום הקנס, ללא מתן הסבר, וכי חל עקרון סופיות הדיון.

בהודעת הערעור חזר בא כוח המערער על עיקר הטענות שעלו בבקשתו לבית משפט קמא. נטען כי ייגרם למערער עיוות דין נוכח חיובו בעבירה שלא ביצע, כי ניתן היה לנהוג במהירות של 70 קמ"ש, וכי לחלופין, יש להתחשב בכך שכיום מותר לנהוג במהירות זו; עוד נטען כי אימו של המערער שילמה את הקנס ללא ידיעתו. עוד סבור בא כוח המערער כי ניתן לקבל את הערעור ולהורות על הארכת מועד להישפט וככל שיהיה צורך, להטיל על המערער הוצאות משפט.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

על פי הוראת סעיף 230 לחסד"פ ניתן להורות על הארכת מועד לתשלום הקנס בהתקיים "**התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים**" שיפורטו. על פי סעיף 229(ה) יש להגיש את הבקשה להארכת מועד ככל שעולה כי הבקשה לא הוגשה במועד "**בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמועו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה**".

תנאי זה אינו מתקיים במערער, שהיה מודע לקיומו של הדוח, כך על פי גרסתו, סמוך לאחר תשלום הקנס בחודש מרס '22, ואילו הבקשה הוגשה רק בחודש יוני '23, בשיהוי ניכר שכל הסברו נעוץ בכך שאז הוברר למערער כי הוטלו עליו אמצעי תיקון. נמצא כי לא זו בלבד שהקנס שולם במועדו, באופן שעומדת בפני המערער משוכה גבוהה לשכנע כי ניתן להורות על הארכת מועד חרף התשלום כפי שהבהיר בית משפט קמא, אלא שהמערער לא פעל גם להסבת הדוח במועד, וכאמור, אין לשעות לבקשות הסבה המתבצעות על פי לוח זמני שרירותי המנותק מסד הזמנים הקבוע בהוראת סעיף 229 (א)(1) לחסד"פ לפיו יש להגיש בקשת לביטול הדוח לצורכי הסבה תוך 90 ימים מיום המצאת הודעת תשלום הקנס. עוד יש להוסיף כי מתקשה אני לקבל את הטענה כי המערער הופתע מהשתת אמצעי התיקון, שכן בהודעת הקנס צוין בבירור איזה ניקוד ייזקף לחובת הנהג בשל ביצוע העבירה, והיה על המערער לבדוק זאת מבעוד מועד.

אין גם מקום לקבלת הטענה הנוגעת לגובה המהירות המותרת בכביש בו בוצעה הנהיגה. כפי שצוין, שולם הקנס על פי נתוני הדוח ללא עוררין, והמערער לא המציא כל אסמכתא להראות כי גובה המהירות המותרת היה שונה במועד שליחת הדוח. גם אם נכונה הטענה כי גובה המהירות המותרת השתנה בינתיים - ואין אני קובע מסמרות בעניין - הרי שלא היה בכך כדי להשפיע על הגבלת המהירות שהיתה קבועה בעת ביצוע העבירה. יש להוסיף כי המערער לא המציא כל אסמכתא לשינוי המהירות בצומת, ובכלל זאת לא הובהר אם שינוי המהירות מקורו בשינויים נוספים שבוצעו בצומת.

הערעור נדחה לפיכך.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' טבת תשפ"ד, 17 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

